

Пол Верлен

Поетическо изкуство

Брат, музиката преди всичко!
И затова аз предпочитам „Тек“
по-смътен, по от въздух лек –
без измерението нам привично.

Загатнат щрих, въздушно разтворим,
намерен образ с точност до сантим.
О, нищо по-добро от песен сива –
Неяснотата с Точността се слива.

Очите хубави изпод воала.
Трептящият на пладне жарък ден,
от есенния залез разхладен
и вечер, в звезден безпорядък, цяла...

Защото искаме Нюанса, брате,
не цвят, от полусенки цвят лишен!
О, чрез Нюанса само е сгоден
сънят с мечтата, вятъра с тръбата.

От Остротата по-далеч – опасно! –
Духа жесток, и от Смеха нечист –
разплаквачи Лазурните очи,
и този чесън, в кухнята на баса!

Извий врата на Красноречието!
Добре ще сториш – силен ход напред,
внеси в римуването малко ред –
ако не бдим, къде ще стигне то?

О, кой ще каже мъките ти, Рима!
Дете ли глухо или негър луд
ни – от стотинка – изкова бижу,
що звук на кухо и фалшиво има?

Та, музиката изкови на струга!
Стихът ти нека бъде полет лек,
със който да се устреми човек
към други небеса, на обич друга.

Стихът ти да е смела авантюра,

от вятъра разпръснат в утринта,
дъхтящ на мента, билки и цветя...
Останалото е литература.

КРАЙ

© Борис Илиев, превод от френски

Paul Verlaine

Източник: Литературен клуб

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7217>]